

Рей Бредбері

СОН ПОСЕРЕД АРМАГЕДДОНУ

Ніхто не хоче помирати. Та й підготуватися до смерті якось ніколи не вдається, адже вона завжди приходить несподівано. У певний момент щось просто йде не так — твоя ракета раптом стає некерованою, сходить з курсу, і вже наступної миті ти стрімко падаєш на якийсь невідомий тобі планетоїд. Навколо безкрая темрява, торохтіння — ти інстинктивно закриваєш очі руками. А ось і різке зниження потужності в реактивних двигунах і жорстке приземлення...

Морок. У цьому морозі якийсь безглуздий невідчутний біль. А в болю цьому — жах.

Він не втратив свідомість.

— Твоє ім'я? — запитали невидимі голоси.

— Сейл, — відповів він, намагаючись побороти раптове відчуття нудоти. — Леонард Сейл.

— Професія? — протяжно запитали голоси.

— Космонавт! — вигукнув він у нічну безодню.

— Ласкаво просимо, — сказали голоси, і ця фраза кілька разів луною прокотилася довкола, а потім затихла.

Він встав і обвів поглядом те, що залишилося

від його ракети. Зовні по периметру валялися уламки, що нагадували м'яте, дроне лахміття.

Нарешті зійшло сонце і настав ранок.

Сейл протиснувся назовні крізь вузький повітряний шлюз і невпевнено вдихнув. Оце так пощастило — повітря придатне для дихання. Запасів їжі вистачить на два місяці. Чудово! А тут у нас що? — він тицьнув пальцем в один з уламків. — Неймовірно! Чудо із чудес! Радіопередавач залишився цілим.

Він негайно проторохтів повідомлення радіозв'язком: МІЙ КОРАБЕЛЬ РОЗБИВСЯ. АВАРІЙНА ПОСАДКА НА ПЛАНЕТОЇДІ 787. СЕЙЛ. НАДШЛІТЬ ДОПОМОГУ. СЕЙЛ. НАДШЛІТЬ ДОПОМОГУ.

Відповідь прийшла миттєво: ПРИВІТ, СЕЙЛ. ЦЕ АДДАМС ІЗ МАРСПОРТУ. НАДІСЛАВ ДО ТЕБЕ РЯТУВАЛЬНИЙ КОРАБЕЛЬ «ЛОГАРИФМ». ПРИБУДЕ НА ПЛАНЕТОЇД 787 ЗА ШІСТЬ ДНІВ. ТРИМАЙСЯ.

Сейл на радощах аж почав пританцьовувати.

Все як двічі два: його корабель розбився, але він вижив, запас продуктів у нього є, він викликав рятувальників, допомога прибула. Вуаля! Він заплескав у долоні.

Сонце вже піднялося високо над горизонтом і прогріло повітря. Відчуття неминучої смерті остаточно залишило його. Шість днів пролетять так

швидко, що він і знудитись не встигне. Він буде їсти, читати і спати. Сейл озирнувся навколо. Небезпечних тварин не видно, кисню в атмосфері цілком достатньо. Чого ще бажати? Квасоля і бекон — ось відповідь. І повітря наповнилося приємним ароматом ситного сніданку.

Після сніданку він з насолодою викурив сигарету, глибоко затаючи і повільно випускаючи дим. Він задоволено похитав головою. Оце життя! На ньому ані подряпини. Просто неймовірно пощастило!

Він почав клювати носом.

— Треба поспати, — подумав він. — Чудова ідея. Легенький денний сон не зашкодить. Часу в тебе хоч греблю гати, можна спокійно подрімати, тож розслабся. Попереду ще цілих шість довгих днів байдикування та філософських роздумів. А зараз спи.

Він потягнувся, поклав голову на руку і закрив очі.

І тут його охопило відчуття, що він божеволіє. Його оточив монотонний шепіт голосів.

— Спи, так, спи, — говорили голоси. — Спи, спи.

Він відкрив очі. Голоси зникли. Все було добре. Він знизав плечима, а потім знову закрив очі та влаштувався зручніше.

— Еееееееее, — співали голоси десь далеко.

— Ні, він наш, наш, — заволали хором ще десять голосів. — Наш, наш, він наш!

Його пальці задерев'яніли, немов від судоми. Його щелепи міцно стиснулися у болісному спазмі. Його повіки нервово смикалися.

— Нарешті, нарешті, — завив високий голос. — Зараз, зараз. Ми довго чекали. Кінець, кінець. — співав високий голос. — Нарешті це закінчиться!

Все відбувалося ніби під водою. Розпливчастий нерозбірливий спів, розпливчасті відіння, розпливчастий час. Гучне булькання тоне у глибинах морського припливу. Десь у далечині хори дивних невидимих голосів виспівують безглузді пісні. Леонард Сейл почав борстися в агонії.

— Мій, мій, — завив гучний голос.

— Мій, мій! — закричав інший.

— Наш, наш! — заверещав цілий хор голосів.

Скрегіт металу, дзвін мечів, зіткнення, битва, боротьба, війна. Все це вибухає, нещадно розриваючи його мозок на дрібні шматочки!

— Еееееееееее!

Він схопився на ноги і почав нестримно та відчайдушно кричати. В очах все пливло.

Один із голосів сказав:

— Я Тіль з Раталара. Гордий Тіль, Тіль — володар Кривавого кургану та Барабана смерті.